

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 135/2019-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Milanom Szöllössym, Mlynská 28, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 23/2018 zo 17. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, sťažnostná argumentácia a návrh rozhodnutia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 23/2018 zo 17. januára 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Ústavná sťažnosť po jej doručení nebola pridelená sudcovi spravodajcovi. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce veci, ktoré neboli v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 pridelené sudcom spravodajcom, boli prerozdelené náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019. Ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola prejednaná vo IV. senáte ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duľa a Ladislav Duditš (členovia senátu).

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa ako žalobkyňa domáhala na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) proti ČSOB Poistovni, a. s., Žižkova 11, Bratislava, IČO 31325416 (ďalej len „žalovaný v 1. rade“), a Slovenskej kancelárii poisťovateľov, Bajkalská 19B, Bratislava, IČO 36062235 (ďalej len „žalovaný v 2. rade“), náhrady škody z ublíženia na zdraví. Predmetné konanie bolo na okresnom súde vedené pod sp. zn. 29 C 233/2016 (ďalej len „napadnuté konanie“).

4. Sťažovateľka v priebehu napadnutého konania podaním zo 16. mája 2017 vzala žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 15 021,85 € z dôvodu vyplateného poistného plnenia žalovaným v 1. rade. Podaním doručeným okresnému súdu 20. júna 2017 sťažovateľka vzala žalobu späť vo vzťahu k žalovanému v 2. rade v celom rozsahu.

5. Okresný súd uznesením sp. zn. 29 C 233/2016 z 26. júla 2017 zastavil napadnuté konanie v časti o zaplatenie sumy 15 021,85 €. Druhým výrokom zastavil napadnuté konanie vo vzťahu k žalovanému v 2. rade. O trovách konania medzi sťažovateľkou

a žalovaným v 2. rade rozhodol tak, že žalovanému v 2. rade priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (ďalej len „uznesenie okresného súdu“).

6. Krajský súd napadnutým uznesením na základe odvolania podaného sťažovateľkou vo vzťahu k výroku, ktorým okresný súd priznal žalovanému v 2. rade proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, rozhodol tak, že prvým výrokom potvrdil uznesenie okresného súdu vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi sťažovateľkou a žalovaným v 2. rade a druhým výrokom rozhodol, že žalovaný v 2. rade má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti sťažovateľke v rozsahu 100 %.

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru viedlo vo svojich účinkoch nesprávne právne posúdenie procesných predpisov upravujúcich vedenie súdneho konania krajským súdom v napadnutom uznesení.

8. Sťažovateľka namieta posúdenie práva žalovaného v 2. rade na náhradu trov konania proti nej, pretože to je podľa názoru sťažovateľky v zjavnom rozpore s principiálnou spravodlivosťou, ako aj s čl. 2 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), ktorý odkazuje na spravodlivosť, účinnosť ochrany ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov v záujme princípu právnej istoty.

9. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukazuje na skutočnosť, že mala vedomosť o vznesení obvinenia, ako aj o podanej obžalobe proti konkrétnej osobe pre skutok týkajúci sa spôsobenia dopravnej nehody, pri ktorej utrpela škodu na zdraví, avšak ďalej uvádza: *„... Uznesenie o vznesení obvinenia ako ani podaná obžaloba... nemajú právnu silu uznania a preukázania spáchania konkrétneho skutku konkrétnej osobe. Obe rozhodnutia sú len rozhodnutiami v jednotlivých procesných štádiách trestného konania a neznamenajú, že konkrétna osoba bude v konečnom dôsledku uznaná vinnou zo spáchania konkrétneho skutku, ktorý napĺňa skutkovú podstatu trestného činu. Takúto právnu silu má až*

právoplatné rozhodnutie trestného súdu, ktoré však dovtedy nebolo vydané, resp. nenadobudlo právoplatnosť. Preto trestné konanie aj po vznesení obvinenia ako aj po podaní obžaloby mohlo skončiť aj spôsobom, že obžalovaná osoba by bola spod obžaloby oslobodená v dôsledku nepreukázania spáchania skutku tejto osobe. V takomto prípade by osoba, ktorá žalobkyni spôsobila škodu prevádzkou motorového vozidla nebola zistená. Sťažovateľka bola preto vzhľadom na plynutie kvalifikovaných právnych lehôt stanovených jej právnymi predpismi na uplatnenie jej nárokov, nútená pri zachovaní primeranej miery opatrnosti, počítať aj z eventualitou, že vodič a motorové vozidlo, ktorého prevádzkou jej škoda bola spôsobená, nebudú ani v trestnom konaní s mierou istoty zistené. V takomto prípade by žalovanému v 2. rade svedčila hmotnoprávna povinnosť sťažovateľke nahradiť uplatnené nároky na náhradu škody, a to v zmysle ustanovení zákona č. 381/2001 Z. z.“

10. Sťažovateľka v závere ústavnej sťažnosti poukazuje na skutočnosť, že situácia v trestnom konaní nebola vôbec taká jednoznačná, ako to naznačil krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, a podľa jej názoru je potrebné prihliadať na skutočnosť, že žalovaný v 2. rade bol založený aj na účely poskytnutia náhrady nárokov osobám, ktorým bola škoda spôsobená prevádzkou nezisteného motorového vozidla. S prihliadnutím na uvedenú skutočnosť nemôže byť podľa názoru sťažovateľky žalovaný v 2. rade dotknutý skutočnosťou, že by mal znášať vlastné trovy súdneho konania, ktorého sa zúčastnil práve z dôvodu a na základe účelu, pre ktorý bol zriadený.

11. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Prešove oboma výrokmi uznesenia č. k. 1Co/23/2018-105 zo dňa 17. 01. 2019 porušil základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd.

2. Uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 1Co/23/2018-105 zo dňa 17. 01. 2019 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľke [REDACTED], sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 415,51 EUR, ktorú je Krajský súd v Prešove povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu JUDr. Milana Szóllóssyho, advokáta, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

15. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

16. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

19. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v námietke, že krajský súd mal v otázke náhrady trov napadnutého konania medzi ňou a žalovaným v 2. rade aplikovať § 257 CSP, podľa ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Sťažovateľka tvrdila, že dôvodom hodným osobitného zreteľa je skutočnosť, že bola nútená pri zachovaní primeranej miery opatrnosti žalovať aj žalovaného v 2. rade, ktorému by v prípade nezistenia vodiča a motorového vozidla, ktorého prevádzkou jej bola spôsobená škoda, svedčila hmotnoprávna povinnosť nahradiť jej nárok na náhradu škody. V dôsledku uvedených skutočností sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu.

20. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti nešpecifikovala konkrétny odsek označeného čl. 6 dohovoru, avšak z obsahu ústavnej sťažnosti jednoznačne vyplynulo, že namieta porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ustálil predmet tohto konania tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

21. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

22. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

23. Rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (m. m. II. ÚS 56/05).

24. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997).

25. Ústavný súd v súvislosti s námietkou o nesprávnom právnom posúdení procesných predpisov upravujúcich vedenie súdneho konania krajským súdom uvádza, že v zmysle svojej ustálenej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o ústavných sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu. Jeho úlohou totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je preto daná len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

26. Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým uznesením krajského súdu konštatuje, že mu nie je z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na jasné, zrozumiteľné a náležité odôvodnenie napadnutého uznesenia zo strany krajského súdu.

27. Konkrétne k námietke sťažovateľky o nutnosti aplikácie § 257 CSP krajský súd v bode 20 napadnutého uznesenia uviedol: „*Odvolačí súd po preskúmaní veci zistil, že v predmetnej veci pri rozhodovaní o náhrade trov konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným 2/, aplikácia ust. § 257 CSP neprichádza do úvahy a dôvody, ktoré žalobkyňa považovala za dôvody hodné osobitného zreteľa, nie je možné považovať za také, ktoré by*

odôvodňovali výnimočné použitie tohto ustanovenia. Pri aplikácii ust. § 257 CSP sú rozhodujúce dve oblasti, a to pomery strán a okolnosti prípadu. V danom prípade skutočnosť, že voči žalovanému 2/ si žalobkyňa uplatnila svoje nároky len z nevyhnutnej opatrnosti pre prípad, ak by v trestnom alebo inom konaní nebolo zistené motorové vozidlo, ktorým jej bola spôsobená škoda, alebo ak by mal súd za to, že dopravná nehoda bola spôsobená nezisteným motorovým vozidlom, vzhľadom na okolnosti predmetnej dopravnej nehody, nie je možné považovať za okolnosť, ktorá by odôvodňovala použitie ust. § 257 CSP pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalovanému 2/. Tento zastavenie predmetného konania procesné nezavinil, pričom tvrdenia žalobkyne, že vzhľadom na plynutie lehôt na uplatnenie jej nárokov, bola nútená pri zachovaní primeranej miery opatrnosti počítať aj s možnosťou, že vodič a motorové vozidlo, ktorého prevádzkou jej bola spôsobená škoda, nebudú ani v trestnom konaní zistené a v takom prípade by žalovanému 2/ svedčila hmotnoprávna povinnosť žalobkyne nahradiť uplatnené nároky na náhradu škody, sú len v rovine špekulácií, a preto ich nemožno akceptovať. V skutočnosti výsledky trestného konania už od jeho začatia jasne poukazovali na to, kto je zodpovedný za predmetnú škodu.“

28. Ústavný súd uvádza, že § 257 CSP umožňuje súdu, aby v rámci svojho uváženia v medziach tohto zákonného ustanovenia nepriznal náhradu trov konania tomu účastníkovi, ktorému inak patrí ich náhrada. Dôvodom na použitie uvedeného ustanovenia môžu byť len okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré Civilný sporový poriadok neuvádza ani exemplifikatívne, čo však neznamená, že tým vytvára priestor na voľnú úvahu súdu. Pri skúmaní, či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, treba prihliadnuť na osobné, zárobkové, majetkové a iné pomery účastníkov, procesný postoj účastníkov, a to na oboch stranách sporu, okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nárokov, pritom hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (m. m. I. ÚS 422/2018).

29. Rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania.

Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle. Tento záver sa vzťahuje zvlášť na rozhodovanie podľa § 257 CSP, použitie ktorého je výnimkou, pretože iba v prípade, že všeobecný súd dospeje k záveru, že v okolnostiach danej veci existujú dôvody osobitného zreteľa, nemusí náhradu trov konania priznať. Vymedzenie obsahu tohto právneho pojmu je úlohou všeobecných súdov, a to vždy so zreteľom na kontext v konkrétne posudzovanej veci. Vzhľadom na to ústavnému súdu neprináleží posudzovať existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa na aplikáciu daného ustanovenia, pretože ide o nezávislé diskrečné oprávnenie všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 422/2018).

30. Skutočnosť, že sa sťažovateľka nestotožňuje s právnymi závermi krajského súdu o neexistencii dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, nemôže podľa názoru ústavného súdu viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento pri aplikácii a interpretácii príslušných ustanovení natoľko odchyľil od ich znenia, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie krajského súdu takéto prvky nevykazuje.

31. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že z obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu sa presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v súdnom konaní dostala odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa jej námietok, krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia dotknutých právnych predpisov, ktoré boli podstatné pre posúdenie veci, ústavne konformným spôsobom interpretoval

a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

32. Ústavný súd preto konštatuje, že napadnutým uznesením krajského súdu nedošlo k porušeniu sťažovateľkinho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

33. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2019

Miroslav Duriš
predseda senátu